

PROSVETA

GLASILLO SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOSTE
LASTNINA SLOVENSKE NARODNE PODPORNE JEDNOSTE

Cene oglašev po dogovoru. Kopij se ne vrnejo.

Narodna: Zdajšnje države (izven Chicago) \$5.00 na leto. \$2.50 za pod leto in \$1.25 za tri mesece; Chicago \$6.50 na leto, \$3.25 za pol leta, \$1.50 za tri mesece, in za inozemstvo \$8.00.

Naslov na vas, kar ima stik z listom:

"PROSVETA"

2657-59 So. Lawndale Avenue, Chicago, Illinois.

"THE ENLIGHTENMENT"

Organ of the Slovene National Benefit Society.

Owned by the Slovene National Benefit Society.

Advertising rates on agreement.

Subscription: United States (except Chicago) and Canada \$5 per year; Chicago \$6.50, and foreign countries \$8.00 per year.

DOPISI.

Indianapolis, Ind. — Obveščam vse člane socialističnega kluba št. 25 J. S. Z., da se vrati dne 16. oktobra ob 9. uri dopoldne klubova sedeja v Slovenskem narodnem domu. Pridite vam in pripeljite s seboj nove kandidate. — Joseph Kranjc, tajnik.

La Salle, Ill. — Poročano je že bilo o nesreči, ki se je dogodila v naši naselbini in da so našli Johna Ješa smrtno ranjenega na cesti in ga odpeljali v bolnišnico, kjer je umrl. Ljudje veliko govorijo, kako je Ješ prišel do smrtnih ran, toda govorijo so govorice. Fakt je, da bi Joe Radij le začasno v zaporu in da je pod poročtvom pet tisoč dolarjev. Ce bi bila stvar tako, kot govorijo nekateri ljudje, bi bilo poročilo gotovo više.

Poznam sem oba, Ješa in Radija, kajti oba sta člana društva Triglav. Z obema sem bil v prijateljstvu in nobenemu ne morem podiktati nič slabega. Po mojem mnenju je najbolje, da prepustimo sodno sodnji in ne sodimo svojih bratov ne mrtvega in onega, ki še živi, dokler ni sodnija izrekla svoje besede.

Dokazati krivdo in nekrivdo je stvar državnega pravdnika in odvetnikov, nikakor pa to ni naša zadeva. Delajmo raje na to, da se med nami prijateljstvo bolj utrdi. Kjer koli naletimo na govorice, ki obsoajo enega ali drugega brata, delajmo za spravo. Ce bomo delali tako, bomo delali za napredok v naselbini in za preovit naše jednotne.

Moje mnenje je in ostane: Ne sodimo, da ne bomo sojeni. — Član S. N. P. J.

Lorain, O. — Društvo Zavedne Slovenke št. 104 SNPJ. vabi vse članice, da se polnočno udeleže seje dne 9. oktobra. Naše članice se vse premalo zanimajo za mesečne seje, zato ne moremo nič koristnega skleniti. Ob enem moramo izvoliti novo predsednico, ker se je naša dosedanja predsednica preselila v Cleveland. — Antonija Udovich, tajnica.

Waukegan, Ill. — Na zadnji seji Slovenske narodne čitalnice je bilo sklepeno, da se poleg pevskega in dramatičnega odseka organizira tudi mladinski odsek. Naši mladini moramo posvetiti vse delovanje, ker pomniti moramo, če hočemo dati slovenskemu domu trdno podlogo, da moramo najprvo za njega "pridobiti mladino". Treba je, da večimo v njih sreča naprednega duha, da bodo ko odrastejo iz njih postali možje in žene, ki bodo znali ceniti naš trud.

Imamo že organizacijo, kjer se goji naša mladina v naprednem duhu, to je slovenski Sokol, pri katerem vsak teden dvakrat televali nad petdeset naših mladičev.

Ne smemo pozabiti na pravizrek, da je v zdravem telesu zdrav duh. Zdravemu duhu pa je treba dajati izobrazbo in ravno v tem pogledu čitalnica lahko največ storii, ker ima na razpolago različnih podučilnih knjig v slovenskem in angleškem jeziku. Tak človek je danes kaj vreden, ki ve svobodno misli, ki je sovražnik vsake odvisnosti in ljubi svoj rod.

Vse to se doseže z dobrim čitivom.

Naš namen ni, da bi mladini vslili nekaj, kakor se to dogaja ravno v slovenski šoli.

Treba je, da mladina vse od najpobožnejše

brokurice po do največjega zločina rimske duhovske gospiske.

Zdrav duh bo iz tega izvrpel dobre zrma, slaba pa zavrgel.

Mi ne moremo dalje vzgajati mladine po onem izreku, da siha novo mačko po.

In zakaj je tako urejeno?

Današnji gospodarski sistem je tako urejen, da ima

pravico do deleža pri delu tudi tisti, ki ne dela, ako ima

toliko denarja, da ga lahko vloži v podjetje. Človeška

delovna moč se smatra za navadno blago, ki pada v ceni

ali pa gre v ceni navzgor. Če je veliko delavev brez dela,

tedaj pritisnejo tisti, ki ne dela, na delavev, da se znižajo delavske mezde.

Kadar je pa malo delavev brez dela, tedaj plezajo delavske mezde zopet navzgor.

Z drugimi besedami se da takole povedati: Kadar je v kapitalističnem gospodarskem sistemu veliko povpraševanje po delavcih, tedaj gredo mezde navzgor, kadar pa ni povpraševanja po delavcih veliko, pa mezde padajo. V kapitalističnem gospodarskem sistemu ni človeška delovna moč nič več kot na pr. produkt iz železa. Ako pride veliko

produkto ene vrste na trg, tedaj cena pade. Kadar pa pride malo produkto na trg, gre pa cena navzgor. V resnici ima pa človeška delovna moč še nižjo ceno v primeri

z navadnim produkтом, ker so kapitalisti zgradili ogromna skladišča, v katera pospravijo produkte, če jih pride

preveč na trg, da cena produkta ne pade. Delavec se pa

ne more kot jazbec zariti ob času krize v podzemeljski

brlog, da prespi krizo, ampak mora živeti. Če pa hoče živeti, mora ponuditi svojo delovno moč na prodaj.

Gospodarski sistem, v katerem se tako ravna z de-

lavci, ki so ustvarili s svojim umskim in ročnim delom vsa

bogastvo, je krivičen, neetičen in nemoralen.

Kaj je toraj pravično, etično in moralno?

Delavska mešča se mora tako uravnati, da delavec

prejme polno vrednost za produkt svojega dela.

Da se to doseže, se morajo vsi organizirati, ki opravljajo umska in ročna dela. Podjetniki, ki danes kontrolirajo industrije in ukazujejo umskim in ročnim delavcem, za kakšno mezzo morajo delati, ne bodo nikdar pravili prostovoljno, da uživajo sadove dela tisti, ki delajo. Delavska moč se mora tako povečati, da lahko podjetnike privede do spoznanja, da je velika krivica in nemoralno dejanje, če si pridrže sadove dela tisti, ki ne delajo. Mod delavev se da povečati le na ta način, da se delavev organizirajo strokovno in politično in se bojujejo od stopnje do stopnje, dokler ni izvojevana pravica: popolna vrednost za delo tistem, ki ga je izvrnil.

2

ne moremo več poročati, dokler ne bo obravnavne, ker je vsaka stran že enkrat spregovorila in faktično je to stvar sodnije, da dožene krivdo. — Pozdrav vsem!

IZ DELAVSKEGA SVETA.

(Federated Press.)

Delavski časopis v Avstraliji.

Iz Sydneja, N. S. Wales, poroča jo o veliki kampanji za ustanovitev delavskih dnevnikov v Avstraliji. Namen kampanje je, da se ustanovi delavski dnevnik v vseh avstraliskih državah. Delavci so do zdaj prispevali \$1,750,000

in ta vsota zadostuje za ustanovitev dnevnikov v Sydneju, McL

bourneu in Perthu ter za utrditev obstoječih dnevnikov v Brisbanu,

Adelaide, Hobart, Broken Hillu

in Ballarat. Vsi odraženi or-

ganizirani delavev so plačali po

\$2.50, ženske in mladoletni člani po \$1.25 v tiskovni sklad za de-

lavski časopisje. Vsi obstoječi

delavski listi se združijo v eno ti-

skovno družbo, ki bo znana pod

imenom 'Labor Papers, Limited.'

V načrtu je tudi brzjavna agen-

tura za vse socialistične in stro-

kovno-unionske časopise.

Stavka olnih delavev v Kalifor-

orniji se širi. Družbe so odklo-

nilne zahtevo stavkarjev, da se

sporna vprašanja glede meze po-

verijo zveznemu razsodisču. Odgo-

vori delavev je, da bodo razkritili

štrajk tudi na južna olnja polja

v državi. Stavka je bila doslej

mirna, toda lastniki vrelcev hoče-

jo na vsak način, da teče kri. Ker

ne morejo prisiliti šerifov, da bi

razpustili stavkovne straže, ki

imajo oblast deputišerov, zahteva-

jo zdaj, da šerifi istotko vzamejo

v deputiško službo kompanijske

nadzornike, delovodje in pisarje.

Ako se to zdogi — in po-

nekod se je že zgodilo — tedaj ne-

dvomno pride do konflikta med

oboroženimi, deputiziranimi stav-

karji in kompanijskimi petolizni-

ki. Stavkarji v okraju Kern so ta

teden projeli prvo podporo v

denarju, \$10 na teden za samec in

\$15 za ožnjene. Organizacija

olnih delavev ima pol milijona

dolarjev na razpolago v vrhu

teh prihaja dnevnega podpora od

vseh strani.

Boj med starimi in naprednimi

unijsami v San Franciscu se nadaljuje na vsej črti. Tri podružnice

delavskih ženskih dnevnikov se

zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se zadržijo v eno leta. Deputizirani stav-

karji in kompanijski petolizni

ki se z

UDOVICA.

POVEST IZ 18. STOLETJA.

Napisal I. E. Tomšič. Poslovenil Štefan Knavs.

(Dalej.)

"In kako? Dosedaj se mi je vedno prikazovala s krinko na obrazu, a danes sem jo prvič videl brez kinkle, pa mi zadostuje."

"Bog mi je priča, meni tudi!" je rekla baronica. "Nikdar več se ne bom vmečevala v ženitne stvari. Hotela sem jej dobro, z si je vse poskrivala. Salve!"

Pudencijana je podala protonotarju roko ter jeno odšla iz sobe. Sla je k Giti, od katere je tudi prisila.

"Kavno tako, kakor sem ti rekla," je začela Pudencijana, ko je vstopila v Gitino sobo. "Odnehal je od namere, da bi se oženil s teboj... Jezen je nate... In vsemu temu si kriva samo ti!"

Gita je moč poslušala, kar jej je pravila baronica. Njo je bolj peklo to, da bo grdo in slabno mislil o njej protonotar, ker do tega jej je bilo mnogo, a žalosti po njem ni čutila nobene; saj ga ljubila tako ni nikoli, temveč vzeti ga je hotela samo zaradi baronice.

"Tvoja neumna strast je pokvarila vse!" je nadaljevala baronica, v kateri je vrelo čim dalje bolj.

"Tem boljše, ker ga tako tudi nisem ljubila... samo ti si mi ga hotela napritti," je odgovorila Gita tako samozavestno, da jo je baronica pogledala v čudo, ker ni pričakovala takih besedi od svoje varovanke.

"Zbiraj po svojem okusu... odslej se ne bom več vmečevala v twoje posle."

"Saj se tudi ni treba!" je odgovorila Gita jezno. "Ti si že tako kriva vsemu ziu."

"Nehvaležnica!" je odvrnila baronica grobo. "Če sedaj zanaprej te ne poznam nič več... Delaj kar hočeš... ali dobrega ne učakaš!" Po teh Besedah je Pudencijana odšla iz sobe in pustila Gito vso obupljeni in potro.

Pudencijana se je odpeljala takoj drugi dan v Demerje na posestvo svojega sina. Poslovila se je z Gito tako, kakor da ne mara nikdar več se tovaršiti z njo. Nekdaj tako tesno prijateljatvo se je sedaj razdržalo, gotovo za vedno.

Gita se je sedaj čutila osamljeno. Pričela je premiljati o svoji in Jelenini usodi. Gleda se je imela še časa za odločitev, ali Jelena jej je delala tem večjo skrb. Dekle trdoglavo, a kdo ve, če se bo pokoravala materini zapovedi, da vzame Petkoviča... In zakaj naj ravno Petkoviča?... Dekle je lepo in bogato... smračev bo se preveč... Saj Petkovič tudi ni dosti prida, pa naj zato, da stori po volji Pudencijane, s katero se je ločila, tira sedaj hčer v narodje moža, ki ga ne ljubi! Ravno pokazati hoče baronici, da se je popolnoma osvobodila njene oblasti in da zna delati tudi po lastni volji.

Napisala je pismo podžupanu Petkoviču, kjer mu javlja, da Jelena noče na noben način vzeti njegovega sina, a ona da ni v moči, siliti jo v zakon, ki bi prinašal nesrečo za nesrečo.

Staremam podžupanu ni bilo nič kaj po volji to pismo, še manj pa-sinu, kateremu je bilo žal deklariralo in njene dote. Toda drugega pomočka ni bilo molčati in pretrpeti.

Gita je bila lažje pri sreu, ko je odpravila pismo Petkoviču... Komaj je čakala, da pove Jelenu, koj je ukrenila... Sirota je ležala še drugi dan v nepristavnem vročenju... Tako jo je potrl kruški materini nastop.

Predon je šla spati, je pogledala Gitu po Jeleni, prvič po teh dneh. Dekle je dremala in težko dihal. Gita je sela krajs nje ter jo opazovala. Smila se jej: "Moj Bog", si je mislila pri sebi. "Kako sem mogla biti taka z njo? Sirota brez očeta, nobenega nima na svetu, razven mene, a jaz sem jo tepla, mučila. Ubogo dete!" V Giti se je vadrilo materinako sreč. Polahno je prijela Jeleno za roko, nagnila se nadnjo ter jo poljubila v bujne lase, pa zajokala.

"Mama!... Kaj ti je?" je vprašala Jelena s slabotnim glasom, kakor da bi se še vedno bala matere.

"Ah, dete moje, odpusti mi! Svobodna si, ali čuješ?... A jaz sem tako nesrečna!"

Mati in hči sta se iskreni poljubili ter pretakali sozne v dolgem presrenem objemu.

Gita je mislila, da Jelena ozdravi takoj, čim rve, da je svobodna in da je ne bo treba vzeti Petkoviča. Ali dekle je vedno in še dalje bolchalo in ni moglo zapustiti postelje. Opasna, tih vročenja je jo mučila in slabila dan na dan, da je bila zdrava, jedra deklica, čez par dni podobna usahljovi. Lica so jo upadla, oči izbulile, po vsem telu in v duši je zavladala apatična otrpnost in brezdnost.

Mater je skrbelo za svojo hčerko; pričela se je resno batiti za njeno življence, ker se je čutila krivo. Očitno je bilo, da je ona povzročila njeno bolezni, ker je bila Jelena zdrava in močna prav do onega usodepolnega dne, ko jo je Gita tepla v svoji slepoti.

Izprva so zdravili Jeleno z domaćimi zdravili. Gospa mestnega sodnika Szallejeva je prinašala vsak dan zdravila, prepričajoč mater, da se mora deklici obrniti na bolje po njenih zdravilih. Gospa sodnica je obiskala vse znane babe mazačke, še celo take, ki so bile že na natezajnici, obožene kakor čarovnice. Ali vsa ta zdravila niso pomagala Jeleni. Hujšala je od dne do dne in ginala; igubila je apetit do jedi, še celo zdravila ni mogla nič več jestati. Te odurne pičače so se jej tako pristudile, da ni mogla nič več prenasiati njihovega vonja.

Pametnejše gospe so svetovale Giti, da naj pasti sodnico in njeno čarovnico pri miru, pa naj posklide zdravnik, ki bo takoj videl, kaj je deklica in kako se jo mora zdraviti. Skrbna mati je poslala po zdravniku, gospodinu doktorju Rochella, rojenemu Francozu, slovaka veselju, živahnu nar-

ve. Zdravil je že skoro dvajset let boljše krogje v Zagrebu, pa se je tudi hvalil, da je s svojo večino žito že marsikateremu bolniku zapri pred nosom nebeska vrata.

Doktor je skrbno pregledal bolnico, in ko je bil gotov, je odšel v drugo sobo, stisnil ustnice ter pričel tolči s prsti ob zlato verifico, kakor da premilja s nečem.

"Kaj je, ekselenca?" je vprašala Gita doktora boječe, dajoč mu naslov, s kakoršnjim so takrat častili doktorje medicine, in ki jim ga je odvezela Marija Teresija s posebnim dekreтом.

"Ni najboljše," je odgovoril doktor. "Peris nervosa, zelo nevarna bolezнь."

"Za Boga!" je vzdihnila Gita ter prekrizala roki.

"Koliko dni že leži mademoiselle?" je vprašal zdravnik.

"Zakaj me niste že preje poklicali?"

"Mari je prekasno!" mu je upadla plaha Gita v besedo.

"Nevarno, zelo nevarno je. Sicer pa Bog, Rochele in mlada njenar narava morejo narediti čudež," je rekel Francoz, smehljajoč se, pogledal še enkrat Gito ter odbajal.

"Čez pol ure pošljem zdravilo," je reklo zdravnik pri odhodu. "Mademoiselle naj je marljivo jemlje, vsako uro eno žlico. Jutri pridejo zoper."

Doktor je poljubil Giti roko ter jo zapustil sajmo z bolnico. Kar je slišala mati od zdravnika, je bila slaba tolražba. Njegove besede "nevarno", "zelo nevarno", so jej vedno šumele po ušesih. Razburjenja je sela na stol pri Jelenini postelji. Deklica je ležala z napol odprtimi očmi, govorila ni nič; ne mir, temveč največja brezdnost je počivala na njenem obrazu.

"Izgleda kakor mrljč," je govorila Gita sama sebi. "Boleznen jej je izplila vso moč. Če umrje, zmorim. Dokler bom živa, me bo grizla vest, da sem jaz bila vzrok njenega smrti... njenega morilka!... Žalostno in grozno! Ah, Bog ne daj, da pride do tege!"

Sklenila je roki ter pričela tiho moliti k Bogu. V tem je nekdo potrkal na vrata in na Gitino "ave," je vstopila v sobo gospa mestna sodnica, debela, s majhno žensko, kakih petdeset let, dobrohotna in priposta.

"Kako je mal?" je vprašala Gito, spustivši se na stol. "Ali je bil doktor tu?"

Gita je pokimala z glavo mesto odgovora.

"Kaj pravi?"

"Nevarno, zelo nevarno!" je izrekla Gita dve usodni besedi, ki sta jo vedno mučili.

"Slabo izgleda!" je pristavila sodnikova, močne Jeleno, ki je poslušala ves ta razgovor, ki jo pa ni prav nič dirlil, kakor da je iz lesa.

"Meni je grozno težko!" se je potožila Gita. "Če bo trajalo še dlež časa, še zbolim..."

"Bog bo pomagal," je rekla sodnikova ter se pobožno prekrizala. "Zatecete se k Bogu, draga moja, napravite kako obljubo, ali Bogu dobro deло, pa vam Bog pomore."

"Mislite?"

"Gotovo!... To več pomaga, nego vas Rochelejeva zdravila," je odgovorila sodnikova.

"Idite k jezuitskemu rektorju, patru Perciajiču, da poščete pri njem nasvet."

"Imate prav, to storim!" je obetala Gita.

"Kolikim je že pomagala Mati božja v Bistrici!" je povzela sodnikova živahnno ter se znova prekrizala. "Pojdite, draga Gito, k rektorju, govorite da najboljši svet."

"Takojo pojdem!" je rekla Gita ter vstala s stola, "a dokler se ne vrnem, ostanite pri bolnicah..."

"Drage volje, pričakovala vas bom ter molila za njeno zdravje." S temi besedami je potegnila iz kraljnega žepa rožni venec z debelimi srebrnimi jahodami ter ga položila na krilo.

Gospa Szallejeva je molila vso uro pri Jelenini postelji, dokler se ni vrnila Gita. Bila je razburjena in nemirna. Za hip je sela, zopet vstala ter se šetalna po sobi, dokler ni sodnikova skončala molitve.

"Ali ste srečno opravili?" je vprašala sodnikova potem, ko se je trikrat prekrizala v znak, da je dovršila z molitvijo.

"Jutri moram k spovedi, k glavni spovedi, tako zahteva pater!" je rekla Gita.

"Prav ste storili! Bog vsprijema prošnje samo od čistih duš."

"Moram se pripraviti na spoved čez vse življenje," je nadaljevala Gita.

"Da, da! Storite to, potrebujete ves dan, da se dobro pripravite in skesate. Jaz odštam, da vas ne bom motila, samo dobro se pripravite. Bog se vas že usmilil!"

Sodnikova se je poslovila od Gite, ki se je vedno dan pripravljala v molitvi in pobožnem premišljavanju. Kadar se je spomnila razgovora s patronom, je pričela še bolj iskreno moliti.

Ko je stopila v jezuitovo sobo, jo je pričakoval z milim in ljubezljivim obrazom; ko mu je pogledala, da je prišla iskat utehe v sveti veri in poslovi pri Bogu, je bila njegova beseda mila in sladka kakor med; ko mu je pa Gita v največjem zavzetju pričela praviti vso zgodbo z Jeleno, resnično, kakor da se izpoveduje, je postajal jezuitov obraz čim dalje resnejši in mračnejši; njegova vprašanja, njegovi ukori so jo vso potrili. In ko je napovedala z največjo muko povedala, da je življenje njenega hčera v nevarnosti in da je prišla Bogu prosiči pomoci, je zagrmel nad njeno jezuitom silnim glosom:

"Na kolena, grešnica!"

Kakor da bi jo zadeila strela, je klonila Gita na tla ter pogledala plastično jezuita, kateremu je goril obraz v plamenu pravčičnega gnejeva, kakor da bi klical: "Milost, nemili se me!"

(Dalej prihodnjih.)

Spomini na leta 1914 - 1920.

M. Ratumnik.

(Dalje.)

"Zakaj sem rojen?" — Ko je bila jama izkopana so vojaki dobili poselje, da nabijejo puške. Nesrečni so pričeli zopet prosiči, kleče s povzdravljenimi rokami, toda časa za prošnje ni bilo več. Na povelje "streljaj" so se zgrudile vse žrtve, nekateri mrtvi, drugi ranjeni. Pomagali so jih z bajoneti in jih suvali v jamo. Rusi, kateri so bili v omuni skupaj zaprti in so pomagali pokopavati svoje tovariše, so pogledali, da so jih zagreblji. To je najstrašnejši spomin, kar jih imam. Še danes me spreletava groza, aka pomislim na to. Takih slučajev je bilo v Sibiriji in Rusiji na stotine. Malo je bilo toliko srečnih, da so jim drugi kopali Jane.

Pozneje je bilo nekoliko bolje, ker bila so vsaj sodišča.

V Samari jih je bilo na stotine postreljenih. Postavili so jih ob reki Voigi, ki jim je bila nato hladen grob. Ni se dosti izprševalo, če je kdo kriv ali ne; saj tudi niso verjeli, ako je kdo reklo, da je ne dolžen.

Spominjam se, kako mi je priporoval neki Slavonec, moj prijatelj, ki je tudi že stal ob Voigih. Častniki so hitro javili kot prostovoljci in največ pri svojem dobre prečinku. Začeli so Jugoslovani skupaj spravljati, da so lažje agitirali in so tudi tu naleteli na težkoč. Pomagali so nam tudi pri agitaciji. Agitiranje je bilo zelo težko, ker so imeli ujetniki razne skušnje. Najbolj so si zapomnili boljevički prevrat, kako so goditi tistim, kateri so ujeti z orožjem v roki. Največji vzrok pa je bil, ker so ujetniki še vedno najraje verovali v France Jožef. Častniki so hitro javili kot prostovoljci in največ pri svojem dobre prečinku. Začeli so Jugoslovani skupaj spravljati, da so lažje agitirali in so tudi tu naleteli na težkoč. Pomagali so nam tudi pri agitaciji. Agitiranje je bilo zelo težko, ker so imeli ujetniki razne skušnje. Najbolj so si zapomnili boljevički prevrat, kako so goditi tistim, kateri so ujeti z orožjem v roki. Največji vzrok pa je bil, ker so ujetniki še vedno najraje verovali v France Jožef. Častniki so hitro javili kot prostovoljci in največ pri svojem dobre prečinku. Začeli so Jugoslovani skupaj spravljati, da so lažje agitirali in so tudi tu naleteli na težkoč. Pomagali so nam tudi pri agitaciji. Agitiranje je bilo zelo težko, ker so imeli ujetniki razne skušnje. Najbolj so si zapomnili boljevički prevrat, kako so goditi tistim, kateri so ujeti z orožjem v roki. Največji vzrok pa je bil, ker so ujetniki še vedno najraje verovali v France Jožef. Častniki so hitro javili kot prostovoljci in največ pri svojem dobre prečinku. Začeli so Jugoslovani skupaj spravljati, da so lažje agitirali in so tudi tu naleteli na težkoč. Pomagali so nam tudi pri agitaciji. Agitiranje je bilo zelo težko, ker so imeli ujetniki razne skušnje. Najbolj so si zapomnili boljevički prevrat, kako so goditi tistim, kateri so ujeti z orožjem v roki. Največji vzrok pa je bil, ker so ujetniki še vedno najraje verovali v France Jožef. Častniki so hitro javili kot prostovoljci in največ pri svojem dobre prečinku. Začeli so Jugoslovani skupaj spravljati, da so lažje agitirali in so tudi tu naleteli na težkoč. Pomagali so nam tudi pri agitaciji. Agitiranje je bilo zelo težko, ker so imeli ujetniki razne skušnje. Najbolj so si zapomnili boljevički prevrat, kako so goditi tistim, kateri so ujeti z orožjem v roki. Največji vzrok pa je bil, ker so ujetniki še vedno najraje verovali v France Jožef. Častniki so hitro javili kot prostovoljci in največ pri svojem dobre prečinku. Začeli so Jugoslovani skupaj spravljati, da so lažje agitirali in so tudi tu naleteli na težkoč. Pomagali so nam tudi